

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੯ ॥ ਨਰ ਅਚੇਤ ਪਾਪ ਤੇ ਡਰੁ ਰੇ ॥ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਸਗਲ ਭੈ ਭੰਜਨ ਸਰਨਿ ਤਾਹਿ
ਤੁਮ ਪਰੁ ਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਜਾਸ ਗੁਨ ਗਾਵਤ ਤਾ ਕੋ ਨਾਮੁ ਹੀਐ ਮੋ ਧਰੁ ਰੇ ॥ ਪਾਵਨ
ਨਾਮੁ ਜਗਤਿ ਮੈ ਹਰਿ ਕੋ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਕਸਮਲ ਸਭ ਹਰੁ ਰੇ ॥ ਮਾਨਸ ਦੇਹ ਬਹੁਰਿ ਨਹ ਪਾਵੈ
ਕਛੁ ਉਪਾਉ ਮੁਕਤਿ ਕਾ ਕਰੁ ਰੇ ॥ ਨਾਨਕ ਕਹਤ ਗਾਇ ਕਰੁਨਾ ਮੈ ਭਵ ਸਾਗਰ ਕੈ ਪਾਰਿ ਉਤਰੁ ਰੇ
॥੨॥੯॥੨੫੧॥ {ਪੰਨਾ 220}

ਪਦਅਰਥ:- ਨਰ—ਹੇ ਨਰ! ਅਚੇਤ—ਗਾਫਿਲ, ਵੇ-ਪਰਵਾਹ। ਨਰ ਅਚੇਤ—ਹੇ ਗਾਫਲ ਮਨੁੱਖ {ਨੋਟ:- ਲਫਜ਼
‘ਅਚੇਤ’ ਕਿਸੇ ਮਨੁੱਖ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਪਾਪ ਨੂੰ ‘ਅਚੇਤ’ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਗੁਰੂ
ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਵਰਤਿਆ ਲਫਜ਼ ‘ਅਚੇਤ’ ਦੇਖੋ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਪੰਨਿਆਂ ਉਤੇ:- 30, 75, 85, 224, 364,
374, 439, 491, 499, 609, 633, 740, 842, 909, 955}। ਤੇ—ਤੋਂ। ਰੇ—ਹੇ! ਰੇ ਅਚੇਤ ਨਰ! ਹੇ
ਗਾਫਿਲ ਮਨੁੱਖ! ਸਗਲ—ਸਾਰੇ। ਭੈ—{ਲਫਜ਼ ‘ਭਉ’ ਤੋਂ ਬਹੁ-ਵਚਨ} ਭੈ ਭੰਜਨ—ਡਰਾਂ ਦੇ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।
ਪਰੁ—ਪਉ। ਤਾਹਿ—ਉਸ ਦੀ। 1। ਰਹਾਉ।

ਜਾਸ—ਜਿਸ ਦੇ। ਤਾ ਕੋ—ਉਸ ਦਾ। ਹੀਐ ਮੋ—ਹੀਐ ਮਹਿ, ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ। ਪਾਵਨ—ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।
ਕਸਮਲ—ਪਾਪ। ਸਭਿ—ਸਾਰੇ। ਹਰੁ—ਦੂਰ ਕਰ। 1।

ਬਹੁਰਿ—ਮੁੜ, ਫਿਰ ਕਦੇ। ਨਹਿ ਪਾਵੈ—ਤੂੰ ਪਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗਾ। ਉਪਾਉ—ਇਲਾਜ। ਮੁਕਤਿ—(ਕਸਮਲਾਂ
ਤੋਂ) ਖਲਾਸੀ। ਨਾਨਕ ਕਹਤ—ਨਾਨਕ ਆਖਦਾ ਹੈ। ਕਰੁਨਾਮੈ—{k{xwmX, ਕਰੁਨਾ—ਤਰਸ, ਮਯ—
ਭਰਪੂਰ}, ਤਰਸ-ਭਰਪੂਰ, ਤਰਸ-ਰੂਪ। ਭਵ ਸਾਗਰ—ਸੰਸਾਰ-ਸਮੁੰਦਰ। ਕੈ ਪਾਰਿ—ਤੋਂ ਪਾਰ। ਉਤਰੁ—ਲੰਘ।
ਰੇ—ਹੇ (ਅਚੇਤ ਨਰ)! 2।

ਅਰਥ:- ਹੇ ਗਾਫਿਲ ਮਨੁੱਖ! ਪਾਪਾਂ ਤੋਂ ਬਚਿਆ ਰਹੁ, (ਤੇ ਇਹਨਾਂ ਪਾਪਾਂ ਤੋਂ ਬਚਣ ਵਾਸਤੇ ਉਸ) ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ
ਸਰਨ ਪਿਆ ਰਹੁ, ਜੋ ਗਰੀਬਾਂ ਤੇ ਦਇਆ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਤੇ ਸਾਰੇ ਡਰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ। 1। ਰਹਾਉ।

(ਹੇ ਗਾਫਿਲ ਮਨੁੱਖ!) ਉਸ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਮ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਪ੍ਰੇ ਰੱਖ, ਜਿਸ ਦੇ ਗੁਣ ਵੇਦ-ਪੁਰਾਣ
(ਆਦਿਕ ਧਰਮ-ਪੁਸਤਕ) ਗਾ ਰਹੇ ਹਨ। (ਹੇ ਗਾਫਲ ਮਨੁੱਖ! ਪਾਪਾਂ ਤੋਂ ਬਚਾ ਕੇ) ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਜਗਤ
ਵਿਚ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਮ (ਹੀ) ਹੈ, ਤੂੰ ਉਸ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਸਿਮਰ ਸਿਮਰ ਕੇ (ਆਪਣੇ ਅੰਦਰੋਂ) ਸਾਰੇ ਪਾਪ ਦੂਰ
ਕਰ ਲੈ।

(ਹੇ ਗਾਫਿਲ ਮਨੁੱਖ) ਤੂੰ ਇਹ ਮਨੁੱਖਾ ਸਰੀਰ ਫਿਰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਲੱਭ ਸਕੇਗਾ (ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਪਾਪਾਂ ਵਿਚ ਲੱਗ ਕੇ
ਗਵਾ ਰਿਹਾ ਹੈ? ਇਹੀ ਵੇਲਾ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਪਾਪਾਂ ਤੋਂ) ਖਲਾਸੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਇਲਾਜ ਕਰ ਲੈ। ਤੈਨੂੰ
ਨਾਨਕ ਆਖਦਾ ਹੈ—ਤਰਸ-ਰੂਪ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਗੁਣ ਗਾ ਕੇ ਸੰਸਾਰ-ਸਮੁੰਦਰ ਤੋਂ ਪਾਰ ਲੰਘ। 2। 9। 251।